

Sygn. akt *IX C 766/18*

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 sierpnia 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wystąpił o zasądzenie od pozwanego M. K. kwoty 7.363,44 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zobowiązał się, poprzez podpisanie weksla z dnia 10 stycznia 2017 roku, do zapłaty w dniu 11 lipca 2017 roku kwoty wskazanej na wekslu w wysokości 7.963,44 zł. Dlatego w dniu 11 czerwca 2017 roku powód wezwał pozwanego do wykupu weksla. Pozwany wpłacił na konto powoda kwotę 600 zł, jednak zaprzestał spłacania reszty roszczeń.

Vide: pozew k. 3-5

W piśmie procesowym z dnia 30 listopada 2017 roku powód zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o wydanie nakazu zapłaty na podstawie weksla, na mocy którego pozwany zostanie zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda wskazanej w pozwie należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Vide: pismo procesowe z dnia 30 listopada 2017 roku k. 17

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt IX Nc 3856/17 Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Vide: nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym k. 21

Zarzutami od nakazu zapłaty pozwany M. K. zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o jego uchylenie w całości oraz o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu zarzutów pozwany podniósł zarzut nieprawidłowego wypełnienia weksla, częściowego wygaśnięcia zobowiązania poprzez zaspokojenie powoda oraz niewykazanie roszczenia co do wysokości należności głównej, jak i należności ubocznych. Pozwany przyznał, że w dniu 10 stycznia 2017 roku zawarł z pozwanym umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 4.000 zł. Całkowita kwota do spłaty została określona w wysokości 8.520 zł. Pozwany przełał na rachunek bankowy pozwanego kwotę 4.000 zł, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w 30 równych ratach po 284 zł. Pozwany stanął na stanowisku, że wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 3.261 zł jest rażąco wygórowane i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Nadto pozwany wskazał, że dokonał spłaty zobowiązania w wysokości 2.668 zł, częściowo zaspakajając roszczenie powódki. Na zabezpieczenie pożyczki pozwany wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową określającą warunki wypełnienia weksla. Jednak, zdaniem pozwanego, powód nie wykazał, że skutecznie wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni i że brak płatności uprawniał go do wypełnienia weksla, wypowiedzenia umowy pożyczki i postawienia roszczenia w stan wymagalności. Powyższe wskazuje na nieprawidłowe wypełnienie weksla i niewykazanie istnienia roszczenia.

Vide: zarzuty od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym k. 24-27

W piśmie procesowym z dnia 4 września 2018 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. oświadczył, że cofa pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 1.500 zł z uwagi na częściową spłatę zadłużenia dochodzonego pozwem dokonaną przez pozwanego w toku procesu.

Vide: pismo procesowe z dnia 4 września 2018 roku k. 67-73

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 stycznia 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. i pozwany M. K. zawarli umowę pożyczki nr (...). Zawierając umowę pożyczki pozwany uzyskał również dodatkowe uprawnienia w ramach (...).

Na podstawie tej umowy powód przeniósł na rzecz pozwanego kwotę w wysokości 4.000 zł tytułem pożyczki. Pożyczki została udzielona na okres 30 miesięcy i oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,78 %. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 8.520 zł, w tym opłata przygotowawcza w wysokości 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 3.261 zł, wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pozwanego (...) w wysokości 600 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w 30 równych ratach miesięcznych po 284 zł, płatnych w dniu 22. każdego miesiąca począwszy od dnia 22 lutego 2017 roku do dnia 22 lipca 2019 roku.

Zgodnie z pkt 3.1 lit. a umowy pożyczki strony ustaliły prawne zabezpieczenie spłaty kwot należnych powodowi od pozwanej z tytułu umowy w formie weksla własnego in blanco nie na zlecenie wraz z deklaracją wekslową. Powód był uprawniony do wypełnienia weksla in blanco w sytuacji i na zasadach określonych w deklaracji wekslowej (pkt 3.2 umowy pożyczki).

Zgodnie z pkt 4.1 umowy pożyczki jeśli pozwany nie spłaci w terminie poszczególnych rat lub ich części lub innej kwoty związanej z umową niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym. Od każdego zadłużenia przeterminowanego powód nalicza odsetki za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c.

Zgodnie z pkt 8.1 lit. a umowy pożyczki powód może wypowiedzieć umowę w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Powód jest zobowiązany do zachowania 30-dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy. Zgodnie z pkt 8.2 powód ma prawo wypełnić weksel in blanco na zasadach określonych w deklaracji wekslowej w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni po uprzednim wezwaniu pozwanego do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

W deklaracji wekslowej pozwany upoważnił pożyczkodawcę do wypełnienia weksla w sytuacji opóźnień w płatności pożyczki w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania (lit. a deklaracji wekslowej).

Na zabezpieczenie zwrotu pożyczki i innych zobowiązań wynikających z umowy pozwany w dniu 10 stycznia 2017 roku złożył do dyspozycji powoda jako pożyczkodawcy weksel in blanco.

dowody: wniosek k. 103; umowa pożyczki k. 31-36; deklaracja wekslowa k. 37; formularz informacyjny k. 39; harmonogram spłaty pożyczki k. 36; deklaracja wekslowa k. 37; prośba o ustanowienie zlecenia stałego z tytułu umowy pożyczki k. 40; zeznania pozwanego M. K. k. 117, 118

Pozwany dokonywał spłaty pożyczki w następujący sposób: w dniu 21 marca 2017 roku – 284 zł, w dniu 28 marca 2017 roku – 284 zł, w dniu 6 lipca 2017 roku – 600 zł. Następnie zaprzestał dalszej spłaty pożyczki.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowody:** wydruki przelewów bankowych k. 41-43

W dniu 11 lipca 2017 roku powód wypełnił weksel opiewający na kwotę 7.963,44 zł.

okoliczności bezsporne, ponadto **dowody:** weksel k. 6

Pozwany dokonał na rzecz powoda w części spłaty dochodzonego roszczenia uiszczając na rachunek powoda kwotę 1.500 zł w następujących transzach: w dniu 2 października 2017 roku – 100 zł, w dniu 6 listopada 2017 roku – 600 zł, w dniu 1 grudnia 2017 roku – 300 zł, w dniu 13 lutego 2017 roku – 200 zł, w dniu 2 marca 2017 roku – 300 zł.

dowody: wydruki przelewów bankowych k. 46-50

Sąd zważył co następuje:

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na okolicznościach bezspornych oraz na wymienionych dowodach.

Sąd uwzględnił dokumenty dołączone do akt sprawy, w szczególności: wniosek o udzielenie pożyczki nr (...), umowę pożyczki z dnia 9 stycznia 2017 roku wraz z harmonogramem spłaty pożyczki i deklaracją wekslową, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, wydruki potwierdzające dokonane operacje finansowe na rachunkach pozwanego oraz weksel. Wiarygodność przedmiotowych dokumentów była w sprawie niekwestionowana, ich rzetelność i przydatność w sprawie nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd wziął pod uwagę, że treść dokumentów nie była również kwestionowana przez strony.

Co prawda Sąd nie miał wątpliwości także co do rzetelności dokumentów zatytułowanych „ostateczne wezwanie do zapłaty” z dnia 23 maja 2017 roku i „wypowiedzenie umowy pożyczki” z dnia 11 czerwca 2017 roku oraz kopii wyciągów z księgi nadawczej powoda – przy uwzględnieniu art. 245 k.p.c. Aczkolwiek Sąd odmówił uczynienia ich podstawą faktyczną rozstrzygnięcia. Należy zauważyć, że – według zamiaru powoda – przedmiotowe dokumenty łącznie miały stanowić dowód doręczenia pozwanemu wpierv wezwania do zapłaty, a następnie wypowiedzenia umowy i wezwania do wykupienia weksla. Żaden z tych dokumentów nie potwierdza jednak okoliczności doręczenia pozwanemu któregoś z tych dokumentów, na żadnym z nich nie znajduje się podpis pozwanego potwierdzający odbiór dokumentu. Na podstawie przedłożonych kserokopii księgi nadawczej powoda można co najwyżej ustalić, że do pozwanego zostały skierowane dwie przesyłki. Treść tych przesyłek nie jest już jednak – w oparciu o dowody przedłożone przez powoda – możliwa do ustalenia.

Sąd uznał za wiarygodny dowód z zeznań pozwanego. Strona powodowa wiarygodności tego dowodu nie kwestionowała. Sąd również nie znalazł okoliczności podważających jego wiarygodność. Zeznania pozwanego były rzetelne i wewnątrznie niesprzeczne, zasadniczo pokrywały się z pozostałymi wiarygodnymi dowodami w zakresie niezbędnym dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie. W konsekwencji również zeznania pozwanego Sąd poczynił podstawą dla rozstrzygnięcia.

Powództwo było zasadne w przeważającej części.

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. swoje żądanie opierał na wekslu wystawionym przez pozwanego w dniu 10 stycznia 2017 roku jako zabezpieczenie pożyczki i wypełnionym przez powoda w dniu 11 lipca 2017 roku na kwotę 7.963,44 zł. Podstawą żądania była również umowa pożyczki nr (...) zawarta w dniu 9 stycznia 2017 roku przez strony procesu, której zabezpieczeniem był opisany weksel, wraz z deklaracją wekslową.

Na wstępie trzeba wskazać, że chociaż żądanie pozwu oparto na zobowiązaniu wekslowym, to mimo abstrakcyjności tego zobowiązania dopuszczalne jest powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną stosunku prawnego łączącego strony, w związku z którym wystawiono weksel.

Sąd na podstawie art. 495 § 2 k.p.c. uznał, że istnieje podstawa do przeniesienia sporu z płaszczyzny stosunku wekslowego na płaszczyznę stosunku podstawowego, którego podstawę stanowi umowa pożyczki z dnia 9 stycznia 2017 roku. Nie stanowi to zmiany powództwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 roku w sprawie o sygn. akt I CK 44/05, Lex nr 311375).

Sąd podziela w pełni pogląd prezentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym do objęcia sporem w drugiej fazie postępowania nakazowego stosunku podstawowego wobec dochodzonego roszczenia wekslowego wystarcza podniesienie przez pozwanego zarzutu odwołującego się do tego stosunku (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 19/66, Lex nr 659; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1972 roku w sprawie o sygn. akt III PZP 17/70, Lex nr 1494; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2008 roku w sprawie o sygn. akt IV CSK 65/08, Lex nr 453032; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006

roku w sprawie o sygn. akt V CSK 86/06, Lex nr 1101689; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt, V CSK 376/13, Lex nr 1493241).

W niniejszej sprawie pozwany zakwestionował:

- zasadność wypełnienia weksla – z uwagi na niedoręczenie mu wypowiedzenia umowy,
- prawidłowość wyliczenia kosztów pożyczki, do których pokrycia został zobowiązany.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów należy zauważyć, że – zgodnie z postanowieniami deklaracji wekslowej oraz pkt 3.1 lit. a i pkt 8.2 umowy pożyczki – powód był uprawniony wypełnić weksel in blanco o ile uprzednio pozwany opóźni się w płatności kwoty równej jednej racie o ponad 30 dni, a uprzednio sam dokona wezwania pozwanego do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Należy stwierdzić, że powód nie udowodnił by w/w warunki zostały wypełnione. Powód nie wykazał, by dokonał wezwania pozwanego do spłaty zaległości. Podstawowy warunek uprawnienia powoda do wypełnienia weksla przeciwko pozwanemu nie został więc w sprawie spełniony.

Omawiany zarzut należało więc uznać za uzasadniony.

Pozwany słusznie poddaje również w wątpliwość datę wymagalności roszczenia powoda. Powód łączy datę wymagalności wierzytelności bowiem z doręczeniem pozwanemu wypowiedzenia umowy pożyczki. Także ta okoliczność pozostaje jednak przez powoda niewykazana. Powód nie udowodnił doręczenia pozwanemu wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 11 czerwca 2017 roku.

W konsekwencji powyższych stwierdzeń należy przywołać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w orzeczeniu z dnia 5 grudnia 2002 roku w sprawie o sygn. akt I PK 88/02 (LEX nr 578131), zgodnie z którym rolę wezwania do spełnienia świadczenia, o którym mowa w art. 455 k.c., można przypisać doręczeniu dłużnikowi odpisu pozwu, w którym – zgodnie z art. 187 § 1 k.p.c. – zostaje dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe – dochodzona kwota pieniężna. Taką samą rolę spełnia pismo procesowe wskazujące takie żądanie. Określenie jako przedmiotu żądania kwoty pieniężnej powoduje ten skutek, że w razie niespełnienia tego świadczenia, dłużnik popada w opóźnienie, a z tym faktem art. 481 § 1 k.c. wiąże obowiązek zapłaty odsetek za czas opóźnienia”.

Odnosząc powyższe uwagi teoretyczne do okoliczności niniejszej sprawy – trzeba zauważyć, że odpis pozwu został doręczony pozwanemu 21 marca 2018 roku. Sąd uznał, że z tym dniem wierzytelność powoda wobec pozwanego została postawiona w stan wymagalności.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów pozwanego, który dotyczył wysokości kosztów pożyczki, należy w pierwszej kolejności zauważyć, że strony łączyła umowa pożyczki gotówkowej. Na jej podstawie powód dokonał wypłaty na rzecz pozwanego kwoty 4.000 zł. Umowa została zawarta w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t. j. Dz.U. z 2018 roku, poz. 993 z późn. zm.) (dalej jako u.k.k.).

Stosownie do art. 3 ust. 2 pkt 1 u.k.k. przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Wymogi w zakresie treści umowy o kredyt konsumencki wymienione zostały w art. 30 u.k.k. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Umowa pożyczki może mieć charakter odpłatny lub nieodpłatny, przy czym pożyczki bankowe są zawsze odpłatne. Odpłata przybiera postać odsetek. (por. K. Osajda, Tom III B. Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania. Część szczegółowa. Ustawa o terminach zapłaty, Warszawa 2017)

Przepis art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy, albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wskazać trzeba, że umowa pożyczki w swojej treści powinna wskazywać strony umowy z określeniem ich roli w tym stosunku oraz przedmiot pożyczki, a jeśli jej wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem (art. 720 § 2 k.c.). Przedmiotowo istotnym elementem umowy pożyczki jest obowiązek zwrotu pożyczki, bez tego elementu nie ma umowy pożyczki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku w sprawie o sygn. akt I CKN 1040/98, LEX nr 50828).

Podkreślić należy, że pozwany nie kwestionował faktu zawarcia z powodem umowy pożyczki nr (...) z dnia 9 stycznia 2017 roku, przedłożona umowa pożyczki wraz z harmonogramem jej spłaty stanowiła dowód zobowiązania pozwanego do spłaty pożyczki na warunkach w niej ustalonych, zgodnie z harmonogramem. Powód nienależycie wykonał zobowiązanie wynikające ze stosunku podstawowego z umowy pożyczki, przeniósł na własność biorącego określoną w umowie ilość pieniędzy, strony umowy się na kwotę 4.000 zł i taką kwotę pozwany otrzymał do dyspozycji.

Pozwany nie kwestionował również, że zaprzestał spłaty zobowiązania wynikającego z tej umowy. Postępowanie dowodowe wykazało, że przed wniesieniem pozwu pozwany dokonał spłaty jedynie trzech rat pożyczki: w dniu 21 marca 2017 roku uiścił 284 zł, w dniu 28 marca 2017 roku uiścił kwotę 284 zł, a w dniu 6 lipca 2017 roku kwotę 600 zł, po czym zaprzestał dalszej spłaty.

W toku procesu pozwany dokonał również spłaty części dochodzonego roszczenia w łącznej wysokości 1.500 zł w następujących transzach: w dniu 2 października 2017 roku – 100 zł, w dniu 6 listopada 2017 roku – 600 zł, w dniu 1 grudnia 2017 roku – 300 zł, w dniu 13 lutego 2017 roku – 200 zł, w dniu 2 marca 2017 roku – 300 zł. Wpłaty dokowane przez pozwanego zostały potwierdzone wiarygodnymi dokumentami bankowymi potwierdzającymi przelewy z konta pozwanego na rzecz powoda.

Należy zauważyć, że strony niniejszego procesu były de facto zgodne co do rozmiaru dokonanych przez pozwanego wpłat – wyżej wymienionych – a poczynionych z przeznaczeniem na spłatę wierzytelności powoda. Pozwany – w zakresie zarzutu dotyczącego wysokości żądanej od niego ostatecznie kwoty – ograniczył się do zarzutu wiążanego z wysokością pozaodsetkowych kosztów pożyczki, którymi został obciążony. Sąd przedmiotowy zarzut uznał za nieuzasadniony.

Zgodnie z pkt 1.4 umowy pożyczki łączącej strony pozaodsetkowe koszty pożyczki wynoszą 4.000 zł. Na tę kwotę składa się: opłata przygotowawcza w wysokości 129 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 3.261 zł oraz wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy (...) w wysokości 600 zł.

Przepisy ustawy o kredycie konsumenckim przez pojęcie pozaodsetkowych kosztów kredytu rozumieją wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek (por. art. 5 pkt 6a u.k.k.).

Zgodnie z art. 36a ust. 1 u.k.k. maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają: (...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K – całkowitą kwotę kredytu, n – okres spłaty wyrażony w dniach, R – liczbę dni w roku. P. koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu (art. 36a ust. 2 u.k.k.).

Przy ustalaniu maksymalnej wysokości kosztów kredytu, których zapłatą powód był uprawniony obciążyć pozwanego, należało uwzględnić, że kwota kredytu uzyskanego przez pozwanego wynosiła 4.000 zł. Kredyt miał być płatny w 30 miesięcznych ratach.

Uwzględniając te informacje oraz stosując wyżej wskazany wzór należało stwierdzić, że powód był uprawniony – na mocy przepisów ustawy o kredycie konsumenckim – obciążyć pozwanego maksymalnie – tytułem pozaodsetkowych kosztów kredytu – kwotą 4.333 zł ($4.000 \text{ zł} * 0,25 + 4.000 \text{ zł} * 30/365 * 0,3$). Kwota ta tymczasem – jak już stwierdzono – wynosiła 4.000 zł, a więc była niższa o 333 zł od kwoty maksymalnej dopuszczalnej przepisami.

W świetle powyższego za bezzasadny należało uznać zarzut pozwanego dotyczący pozaodsetkowych kosztów kredytu.

Powód w pozwie domagał się do pozwanego zasądzenia na jego rzecz kwoty 7.963,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2017 roku do dnia zapłaty. Ostatecznie, na skutek pisma procesowego z dnia 4 września 2018 roku, żądanie powoda ograniczyło się do kwoty 5.863,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2017 roku do dnia zapłaty. Powód – jak wynika z analizy w szczególności pkt 1 pisma procesowego pełnomocnika powoda z dnia 4 września 2018 roku – cofnął pozew w zakresie kwoty 1.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lipca 2017 roku z uwagi na spłatę tej kwoty przez pozwanego, zrzekając się roszczenia.

Reasumując powyższe rozważania należy stwierdzić, że zarzuty podniesione przez pozwanego były skuteczne o tyle, że doprowadziły do uznania roszczenia powoda w ostatecznie wskazanej wysokości 5.863,44 zł za uzasadnione w zakresie należności głównej – wobec bezzasadności zarzutu dotyczącego pozaodsetkowych kosztów kredytu, oraz za nieuzasadnione w części co do odsetek za opóźnienie – za okres od dnia 12 lipca 2017 roku do dnia 21 marca 2018 roku, wobec oceny Sądu, że roszczenie powoda wobec pozwanego zostało postawione w stan wymagalności w dacie doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd, działając na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 1 ustaw z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim w zw. z art. 720 § 1 k.c., orzekł jak w pkt I i III sentencji.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. (§ 4 art. 203 k.p.c.)

Sąd uznał, że w sprawie okoliczności z art. 203 § 4 k.p.c. nie zachodzą.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd, działając na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i § 4 k.p.c., orzekł jak w pkt II sentencji.

Sąd postanowił jak w pkt IV sentencji na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd zwrócił uwagę, że powód przegrał postępowanie co do nieznaczej części swojego żądania. Na tej podstawie Sąd uznał, że nie ma podstaw do obciążania powoda kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego. Jednocześnie – Sąd postanowił o obciążeniu pozwanego całością kosztów procesu poniesionych przez powoda, również pozostających w związku z roszczeniem, co do którego części pozew został cofnięty, jako przegrywającego niniejsze postępowanie.

Należy wskazać, że zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II CZ 208/11, LEX nr 1214570). Obowiązek zwrotu kosztów może jedynie wyjątkowo nie obciążać strony cofającej pozew lecz stronę przeciwną, jeśli wystąpienie z pozwem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, a ciężar dowodu wystąpienia tych okoliczności obciąża cofającego pozew (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 roku w sprawie o sygn. akt IV CZ 111/10, LEX nr 898274).

Powód cofnął pozew w części z uwagi na spełnienie roszczenia w tym zakresie przez pozwanego w toku sprawy. W takich okolicznościach Sąd uznał, że wytoczenie powództwa również w tym zakresie było uzasadnione. Doprowadziło bowiem do spłaty części długu pozwanego wobec powoda.

Na kwotę 1.862,50 zł składa się opłata od pozwu w kwocie 62,50 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł, ustalone na podstawie § 15 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 265 z późn. zm.).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. C oraz w kontrolce wniosków o uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni.

G., dnia 27 listopada 2018 roku SSR Anna Mejka